



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **M. Č.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24. 9. 2019,
č. j. KrÚ 69320/2019/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 18. 3. 2019, č. j. Hl 18950/2019/ODP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a to tím, že jako provozovatel vozidla reg. zn.

X, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (dále v textu bude označován tento přestupek jako „přestupek provozovatele vozidla“), a to v souvislosti s přestupkem proti pravidlům silničního provozu, kterého se dopustil neznámý řidič tohoto motorového vozidla dne 21. 10. 2017, v 9,45 hodin na pozemní komunikaci I/34, v Hlinsko, m. č. Chlum 37, když nezjištěný řidič tohoto vozidla v daném místě překročil nejvýše povolenou rychlost 50 km/h, přičemž mu byla naměřena okamžitá rychlost jízdy po odečtu stanovené tolerance 75 km/h. Přestupkové jednání nezjištěného řidiče bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy (tento přestupek bude dále označován v textu jako „přestupek proti pravidlům silničního provozu“). Za zmíněný přestupek provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

2. Jak už to v obdobných případech zastupovaných „nikoliv náhodou“ advokátem Mgr. Václavem Voříškem bývá, proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno pouze blanketní odvolání, přičemž až žaloba se doslova „hemží“ námitkami, které nesměřují jen proti přestupku provozovatele zmíněného vozidla, ale směřují i proti přestupku proti pravidlům silničního provozu, kterého se dopustil neznámý řidič. Žalobce v první řadě namítá, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, a to z důvodu, že nebyla dodržena povinnost dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, který stanovuje povinnost vhodným způsobem zveřejnit informace o zřízení automatického technického systému pro měření rychlosti. To se však nestalo a správní orgán zcela opomenul se tímto zabývat. Navíc dle žalobce nemá skryté zaznamenávání silničního provozu oporu v zákoně, jako tomu je například u pravomoci Policie ČR dle trestního řádu. Dále žalobce namítá, že měření neproběhlo automatickým měřicím systémem, jak uvádí správní orgány. Ze spisu jsou prima facie patrné indicie, které prokazují opak. V první řadě nebyly nikde zveřejněny informace o instalaci takového zařízení, a v druhé řadě je ve spisu založeno potvrzení o proškolení strážníka, který měl dané zařízení obsluhovat. Žalobce zpochybňuje zákonnost výše určené sankce, jelikož určil-li správní orgán při výzvě k úhradě částky částku ve výši 1.500 Kč, pak porušil § 125h odst. 2 silničního zákona, dle kterého měl za povinnost při ukládání určené částky přihlédnout k závažnosti porušení právních předpisů, což neučinil, jelikož je určená částka v horní polovině zákonné částky. Správním rozhodnutím je naopak prokázáno, že porušení právních předpisů nebylo závažné, když následně uložená pokuta byla stanovena ve výši 2 500,- Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Nezákonným vnímá žalobce též samotný výrok správního rozhodnutí, jelikož zde absentuje forma zavinění, jak stanovuje starý i nový zákon o přestupcích. Dle žalobce zde navíc také absentuje popis protiprávního jednání. Správní orgán pouze uvádí, jakou rychlostí řidič jel, avšak neuvádí, o kolik km/h byla překročena povolená rychlost, což je důležité pro právní kvalifikaci. Namítána je také prekluze, a to z důvodu, že sic si žalobce příkaz ze své pošty vyzvedl až později, seznámil se s ním však již dříve, konkrétně 19. 8. 2018, kdy mu byl doručen e-mail s textem příkazu. Z tohoto důvodu je rozhodnutí správního orgánu ze dne 20. 3. 2019 nezákonné, jelikož již bylo vydáno po roční prekluzivní lhůtě. Ve věci navíc nerozhodovala oprávněná osoba, jelikož „*spis nastudovala a ve věci učinila nástin rozhodnutí oprávněná úřední osoba Mgr. P. V. a následně si věc převzal k samostatnému novému rozhodnutí bez odůvodnění vedoucí*

oddělen dopravy Mgr. A. K., který podle rozhodnutí oprávněnou úřední osobou není“. V závěru žaloby je obsažen nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a se zveřejněným neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu.

3. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí, odkázal na jeho obsah, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorietou, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.
7. Krajský soud tedy nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č. j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č. j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5.

2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp. zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

8. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „z dálky ukázal advokátovi“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.
9. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

10. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obvyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na

advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

11. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti NSS, že tento advokát je již dostatečně znám svými snahami o obstrukční protahování a maření jednání, srov. např. usnesení NSS č. j. Nao 169/2017, dále Nao 122/2017 – 136, č. j. Nao 118/2017 – 45, atd., přičemž v nedávné době tento advokát volil účelovou a procesní strategii, zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky podjatosti vůči soudci JUDr. Janu Dvořákovi a z jeho strany došlo ke zneužití tohoto

procesního institutu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 1175/2017 - 161, bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“). Dokonce i při jednání se snažil protahovat soudní jednání, což bylo hodnoceno např. v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 79, dále pak v usnesení NSS sp.zn. Nao 169/2017). Nejinak tomu bylo i v dalších věcech řešených po vydání tohoto usnesení Ústavním soudem, např. ve věci sp.zn. 52 A 6 /2020, přičemž o této námitce podjatosti rozhodoval NSS v usnesení ze dne 31.3.2020, č.j. Nao 30/2020-70, kdy vyslovil i mimo jiné že *“Skutečnosti vyplývající z námítky podjatosti dokládají spíše než to, že by byl předseda senátu podjatý, že zástupce žalobce činí v řízení před krajským soudem opakované různé kroky znesnadňující projednání a rozhodnutí případu soudem“*. Tato skutečnost svědčí o tom, že svůj záměr oznámený Ústavnímu soudu v ústavní stížnosti, o které rozhodoval Ústavní soud zmíněným usnesením ze dne 31. 3. 2020, č. j. Nao 30/2020-70, tj. že *„bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje“* myslí Mgr. Voříšek vážně. Tedy že bude snad donekonečna podávat takto odůvodněnou námitku obstrukčního charakteru a protahovat tak soudní jednání. To už může být hodnoceno jako pohrdání soudy, a to dokonce soudem Ústavním.

12. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k této obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznesl námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

13. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem*

jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

14. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát „v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta“. Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18).
15. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
16. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:
„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“
17. Po výše uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu NSS dospěl NSS ve vztahu k tomuto účelovému způsobu podávání věcných námitek až v žalobách (přičemž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo jen blanketní) podávaných za účelem obhajoby protiprávních jednání osob pojištěných proti pokutám za porušení pravidel silničního provozu dokonce k závěru, že se jedná o zneužití práva:
„Procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém

řízení přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.; § 52 odst. 1 s. ř. s.; § 77 odst. 2 s. ř. s.; § 82 odst. 2 správního řádu; § 89 odst. 2 správního řádu). (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33)“

18. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
19. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: *„Platba zmrldům z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“*
20. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry: *„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přiblížit k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipoputu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“*
21. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za *„podjatou svini“*, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: *„SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svini XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“* Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K.

označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhrůžku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhrůžku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhrůžku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobce zvolil obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepřehlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jím vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních námitek, které byly obsaženy i v dané žalobě. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:*

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepřehlednění správního řízení a

dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č.j. 6 As 125/2018-32).

22. Výše uvedení závěry opřené o již bohatou judikaturu NSS bylo třeba uvést za účelem popisu obstrukčního jednání osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření různých procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č.j. 6 As 223/2017-36 a dále např. ze dne 27. 9. 2017, č.j. 6 As 37/2017-31). Tyto osoby pochopitelně vůči těmto závěrům brojí v kasačních stížnostech, avšak neúspěšně, kdy NSS jejich uvedení v rozsudcích zdejšího soudu považuje za naopak vhodné, například NSS v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č.j. 1 As 478/2018-49, bod 27, uvedl: „Poukazuje -li soud na opakovanou praxi zástupce stěžovatele, je vhodné ji rozvést, existují-li k ní již předchozí soudní závěry, není důvod je nepřevzít.“
23. I v předmětné žalobě nevybočil zástupce žalobce ze svých účelových, spekulativních a obstrukčních úvah, které uvádí v obdobných věcech jak v přestupkových řízeních, tak i v žalobách proti rozhodnutí správních orgánů typizovaně, a to s jediným cílem, zbavit žalobce odpovědnosti za skutečně spáchaný přestupek.
24. Krajský soud je zároveň názoru, že opakované podávání blanketních odvolání zmíněnými zmocněnci, zejména společností ODVOZ VOZU, s.r.o. (jak je soudu známo z rozhodovací činnosti, např. ve věcech řešených po sp. zn. 52 A 104/2018, dále např. pod sp. zn. 52 A 84/2017 - k tomu blíže rozsudek podepsaného soudu ze dne 13. 6. 2018, č. j. 52 A 84/2017- 41) a následné uvedení celé palety vesměs spekulativních a účelových námitek jmenovaným advokátem (často obdobných, směřujících dokonce i proti přestupkům spáchaných proti pravidlům silničního provozu neustanoveným řidičem) je již zneužitím práva, kdy jsou zcela úmyslně z posouzení těchto námitek vynechány odvolací správní orgány s jediným, již výše zmíněným cílem, tj. vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a tato nepochybně již obstrukční strategie spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správních orgánů a v případě zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení správního rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b s.r.s.) a vrácení správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti

za přestupek v důsledku takového postupu. Což už je zneužitím práva, ostatně k hodnocení této účelové strategie uvedl rozšířený senát NSS k jednomu způsobu využití zmíněné obstrukční strategie (podávání nepodepsaných podání zmíněnými zmocněnci v případech pojištění řidičů proti pokutám), že *„Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, bod 30).

25. I přes vše výše uvedené se krajský soud zabýval účelovými námitkami žalobce, přičemž dospěl k závěru, že jsou nedůvodné.
26. Jako první se krajský soud zabýval otázkou prekluze přestupku. Dle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále pouze jako „zákon o odpovědnosti za přestupky“), činí promlčecí doba 1 rok, nejde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, přičemž oznámením o zahájení řízení je nutno rozumět doručení oznámení o zahájení řízení z přestupku nebo ústní vyhlášení takového oznámení (viz § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Správní orgán I. stupně vydal dne 19. 3. 2018 příkaz, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tento příkaz, tedy zároveň oznámení o zahájení řízení o přestupku, byl dle předloženého správního spisu žalobci doručen dne 23. 3. 2018 (viz doručenko založená ve spise u čl. 9). Na základě těchto skutečností nelze jinak než konstatovat, že promlčecí doba dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky uplynula dne 23. 3. 2019, přičemž finální rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 18. 3. 2019, tudíž ještě před uplynutím promlčecí lhůty. Již z tohoto důvodu nemohla mít námitka žalobce úspěch. Žalobce v žalobě uvádí a účelově „prohlašuje“, že mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku skrz e-mail již dne 19. 3. 2018, tudíž promlčecí lhůta končí dne 19. 3. 2019. Toto tvrzení však nemá oporu ve spise. Jak je již zvykem ve věcech žalobců, které zastupuje Mgr. Václav Voříšek, jsou v žalobě účelově uvedené lži. Žalobce prohlašuje, že mu bylo doručeno dne 19. 3. 2018, tudíž *„[o]dpovědnost za přestupek tak zanikla dne 19. 3. 2019. Rozhodnutí vydané dne 20. 3. 2019 je proto nezákonné, neboť bylo vydáno již po uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek.“* Nicméně ze spisu zcela jasně vyplývá, že žalobci bylo doručeno dne 23. 3. 2018, nikoliv 19. 3. 2018, a konečné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno **18. 3. 2019., nikoliv 20. 3. 2018.** K promlčení odpovědnosti žalobce za přestupek tak nemohlo dojít.
27. Ve vztahu k přestupku spáchaného žalobcem je nedůvodná i námitka žalobce o absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Tuto námitku pravidelně zástupce žalobce v obdobných věcech opakuje (viz výše uvedené věci řešené zdejším soudem), k tomu lze odkázat jen na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, kdy přestupce spáchal přestupek „minimálně z nedbalosti“, v daném případě se jedná o přestupek, kdyby byla naplněna jeho skutková podstata, a to „minimálně z nedbalosti“. V dané věci se jedná o objektivní odpovědnost, kdy k tomuto závěru postačuje nahlédnout do platné právní úpravy (zák. č. 183/2017 Sb., § 125f odst. 3). Touto otázkou se navíc správní orgán I. stupně zabýval na str. 5 svého rozhodnutí, kde dospěl ke správnému závěru totožným s názorem krajského soudu.

28. Nedůvodnou je též námitka žalobce o absenci popisu protiprávního jednání. Žalobce uvádí, že „Pro podřazení jednání pod příslušnou skutkovou podstatu však není rozhodující, jakou rychlostí vozidlo jelo (nadto „po odečtení tolerance“, když české právo žádnou toleranci překročení rychlosti nestanoví), ale o kolik byla překročena nejvyšší dovolená rychlost.“ Správní orgán I. stupně ve svém výroku uvádí: „...jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, konkrétně tím že ve 09:10 hodin dne 21. 10. 2017, na pozemní komunikaci silnici č. I/34, v Hlinsku, m.č. Chlum 37, nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla nerespektoval a porušoval platná ustanovení zákona o silničním provozu, v daném případě ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ve výše uvedené hodinu a den na výše uvedené komunikaci překročil ve výše uvedeném místě dovolenou rychlost. Výše uvedenému vozidlu, řízenému nezjištěným řidičem, byla v uvedenou dobu na místě naměřena **okamžitá rychlost ve výši 75 km/hod. (po odečtu stanovené tolerance) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod.,** přestupkové jednání nezjištěného řidiče, který řídil výše uvedené vozidlo, jehož jste byl ve výše uvedené dobu provozovatelem...“ K tomu snad lze pouze dodat, že ke zjištění „o kolik byla překročena nejvyšší dovolená rychlost“ stačí jednoduchá matematická operace, o jejímž zvládnutí ze strany žalobce či jeho zástupce nemá soud pochyby.

29. K námitce netransparentnosti postupu žalovaného, ve které žalobce namítá, že oprávněnou úřední osobou byla Mgr. P. V., která učinila nástin žalovaného rozhodnutí, ale žalované rozhodnutí následně podepsal vedoucí oddělení dopravy Mgr. A. K., krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016-69, který k této problematice uvedl: „Smyslem tohoto ustanovení je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy a posílit postavení účastníka řízení tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost (viz § 14 správního řádu).

Z judikatury přitom vyplývá, že i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo, a to se všemi důsledky, které z tohoto jednání pro správní orgán vyplývají (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1018/2014). ... Není v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.“ S tímto závěrem NSS se zdejší soud v plném ztotožňuje a hodnotí tak námitku žalobce jako nedůvodnou.

30. Dále krajský soud uvádí k žalobním tvrzením žalobce, že záznam nebyl pořízen automatickým technickým systémem, jak tvrdí správní orgány, a pokud ano, tak obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu automatickým technickým systémem, jelikož nebyla řádně zveřejněna informace o takovém systému, tak taková tvrzení nemají oporu ve spise a v prokázaných skutečnostech. Krajský soud má za prokázané, že měření a zachycení jízdy žalobcova vozidla provedl automatický technický systém, konkrétně se jednalo o stacionární rychloměr RAMER 10T s automatickým režimem, výrobní číslo 16/0300. Tuto skutečnost má krajský soud, stejně jako správní orgány, za prokázanou skrze Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle čl. 1 správního spisu správního orgánu I. stupně, který sloužil jako důkazní listina v řízení před správním orgánem I. stupně a je založen ve spise. Proti tomuto žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by jakkoliv vyvracely informace obsažené v Oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Žalobce proti tomu účelově uvádí pouze dvě nepravdy, a tj., že bylo ve snímku uvedeno, že jej obsluhoval konkrétní strážník a bylo přiloženo i osvědčení strážníka měření provádět, a že umístění stacionárního radaru nebylo řádně zveřejněno. S těmito nepravdami se krajský soud bude zabývat níže. Krajský soud má tedy prokázané, že rychloměr RAMER 10T, výrobní číslo 16/0300, je stacionární radar v režimu bez obsluhy.
31. K prvnímu tvrzení žalobce, který namítaná skutečnost, že je ve správním spise obsažena kopie osvědčení č. 2952/16, ze dne 25. srpna 2016, o absolvování odborné přípravy obsluhy a údržby silničních rychloměrů typů RAMER 10 vystavené společností RAMET a.s. dne 25. 8. 2016 na strážníka MP O. J., krajský soud uvádí, že tato listina totiž ve správním spise osvědčuje tu skutečnost, že osoba, která instalovala dotčený stacionární radar, byla k tomu odborně způsobilá, nikoliv že ono konkrétní měření sama jako obsluha přístroje prováděla. Ani tvrzená skutečnost, že je „*ve snímku uvedeno, že jej obsluhoval konkrétní strážník*“, nemá oporu ve spise (viz fotografie na čl. 2 správního spisu orgánu I. stupně). Pod zmíněnou fotografií s informacemi k fotografii, kde je v jedné z kolonek uvedeno „zařízení **nastavil** – J. O.“. Žalobce tedy uvádí nepravdu, když tvrdí, že fotografie obsahuje jméno osoby, která měření provedla. Dle názoru krajského soudu správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné důkazní prostředky prokazující způsob provedení měření, a tak nebylo potřeba se touto skutečností hlouběji zabývat, jak požaduje žalobce.
32. Žalobce dále namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k měření rychlosti a pořizování záznamu, neboť zřízení automatického technického systému nebylo zveřejněno, jak ukládá zákon. K tomu je nutno uvést, že žalobce tuto námitku poprvé uvádí až v řízení před soudem a nedal tak možnost správním orgánům se k této skutečnosti vyjádřit či doplnit dokazování. K dokazování v řízení před správním orgánem I. stupně se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili, načež následně bylo podáno blanketní odvolání. Takovouto procesní strategii, kdy žalobce po celou dobu správních řízení mlčí a následně zahltí žalobu žalobními body ve snaze docílit zrušení rozhodnutí správních orgánů, aniž by dal správním orgánům možnost se takovými námitkami zabývat, krajský soud hodnotí jako zcela účelovou a obstrukční, které se u zdejšího soudu nedostane ochrany (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.). Krajský soud z tohoto důvodu nehodnotí, na rozdíl od žalobce, rozhodnutí správních orgánů jako nepřezkoumatelné ani nezákonné z důvodu, že ty se výslovně nezabývaly otázkou řádného

zveřejnění informací o stacionárních radarech. Nicméně je pravdou, že dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle §24b odst. 2 téhož zákona jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. K prokázání splnění této povinnosti odkázal žalovaný na internetové stránky <http://www.hlinsko.cz/mestskapolicie/radary>, na kterých jsou zveřejněny informace o stacionárních měřicích, dále na internetové stránky obsahující Hlinecké noviny ze září 2016, kde je umístění stacionárních radarů rovněž uvedeno a zároveň navrhl uvedenými stránkami provést dokazování. K tomu krajský soud uvádí, že provádět takové dokazování by bylo nadbytečné, jelikož jak již uvedl krajský soud výše, zástupce žalobce ve svých žalobách uvádí typizované obstrukční námitky, se kterými se zdejší soud již v minulosti zabýval. V tomto konkrétním případě se oprávněností měření rychlosti ze strany policie v tomto konkrétním úseku krajský soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 61 A 3/2019 – 74, ve kterém dospěl po provedeném dokazování k následujícím skutkovým zjištěním:

„18. Při jednání před soudem dne 6. 11. 2019 byl proveden důkaz článkem s názvem „Rychlost hlídají v Hlinsku a také v okolních obcích radary“ uveřejněným v Hlineckých novinách v září 2016, autor Miroslav Brychnáč, vedoucí odboru dopravy; článek je dostupný na webové stránce www.hlinsko.cz. Tímto je prokázáno, že mezi místa, kam byly umístěny stacionární měřiče rychlosti, patřila i „silnice I/34 Chlum – od čp. 72 k čp. 132“. Z uvedeného je zřejmé, že informace o pořizování záznamů měření rychlosti byla zveřejněna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, pročez z logiky věci se ani nemůže jednat o „skryté pořizování důkazů“, ani „důkaz získaný fotografiemi“ v důsledku toho není opatřen v rozporu s právem, jak namítal žalobce. Nejedná se tak o utajené měření rychlosti, přičemž zvolený způsob měření nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do soukromí sledovaných osob (srov. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č. j. 44 A 13/2018-52, body 91 – 96).

19. Předmětný článek byl v Hlineckých novinách a na webových stránkách města Hlinsko uveřejněn v září 2016 a k měření rychlosti došlo dne 31. 3. 2017, což podle žalobce znamená, že informace není pro danou věc relevantní. K tomu soud konstatuje, že ze zákona neplyne, že by informace o zřízení systémů měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii měla jen určitou omezenou časovou platnost. Podstatné je, že v daném případě nedošlo před spácháním předmětného přestupku ke změně vymezení daného místa, popř. k vydání informace o tom, že by rychlost v tomto místě již nebyla měřena (žádnou takovou okolnost ostatně ani netvrdil sám žalobce). Daná námitka proto není důvodná.

20. Z provedeného důkazu rovněž plyne, že před začátkem úseku měla být umístěna dopravní značka č. IP31a „Měření rychlosti“. To plyne i z níže uvedeného stanoviska Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 23. 3. 2016. Pokud tomu tak snad v daném případě nebylo, což nebylo prokázáno, pak soud konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky o tom, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou, proto nejsou důvodné (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č.j. 7 As 312/2018-47, bod [28]).

21. Z dalšího důkazu provedeného při jednání dne 6. 11. 2019 - výtisk „Stacionární měřiče. Měření rychlosti ve správním obvodu ORP Hlinsko“, dostupné na: <http://www.hlinsko.cz/mestskapolicie/radary>, vyplývá, že Městská policie Hlinsko měří rychlost jízdy výhradně na místech určených Policií ČR. To ostatně plyne i ze stanoviska Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 23. 3. 2016, č.j. KRPE-18298-1/ČJ-2016-1700DP, které je založeno ve správním spise (podle tohoto stanoviska došlo k určení míst k měření rychlosti Městskou policií Hlinsko na období od 25. 4. 2016 do 25. 4. 2017, a to mimo jiné i pro „sil. I/34 Chlum, od čp. 72 k čp. 132“). Z uvedeného je zřejmé, že v posuzovaném případě dne 31. 3. 2017 byla rychlost vozidel měřena zcela v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, které stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
33. Z těchto skutečností tak zcela jasně vyplývá, že Městský úřad Hlinsko dostatečným způsobem zveřejnil informace o automatických technických systémech, konkrétně o instalaci automatického technického systému na úseku silnice č. I/34 Hlinsko, m.č. Chlum, od domu čp. 72 po dům čp. 32. Krajský soud se při své činnosti v minulosti zabýval také polohou domu č. 37, u kterého bylo měření provedeno, přičemž dospěl k závěru že „[z] důkazu výtiskem z portálu www.mapy.cz, který byl rovněž proveden při jednání dne 6. 11. 2019, je patrné, že dům č.p. 37 v obci Hlinsko – Chlum se nachází mezi č.p. 72 a č.p. 132 v těžce obci. Nelze proto přisvědčit námitce žalobce, že místo měření nespadá pod uvedený úsek.“ (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky Pardubice, ze dne 13. 11. 2019, č. j. 61 A 3/2019 – 74). Žalobní námitka ohledně nezákonnosti provedeného měření je tak nedůvodná. Úvahou žalobce o přípustnosti pořízení záznamu orgánem veřejné moci zcela bez vědomí zaznamenávané osoby zcela „skrytým“ zařízením se krajský soud nebude hluboce zabývat, jelikož byl dotčený záznam pořízen za dodržení veškerých zákonných podmínek, včetně zveřejnění umístění stacionárního radaru (z logiky věci se tak nemůže jednat o skryté zařízení), což rozvedl krajský soud výše.
34. Závěrem se krajský soud zabýval tvrzenou nezákonností výše určené částky. Žalobce v žalobě uvedl polemiku nad důvody rozdílu výše sankce (určené částky) vyměřené ve výzvě ze dne 30. 10. 2017 a výše sankce vyměřené v konečném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019. Výzvou ze dne 30. 10. 2017 byla žalobci vyměřena sankce ve výši 1 500,- Kč, tedy částku v horní polovině zákonné sazby dle § 125c odst. 7 písm. c) silničního zákona. Později však rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019 byla žalobci vyměřena sankce ve výši 2 500,- Kč., tedy sankce na samé dolní hranici zákonné sazby dle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Na tomto místě je nutno konstatovat, že určená částka výzvou ze dne 30. 10. 2017 nemůže být předmětem soudního přezkumu. Výzva ze dne 30. 10. 2017 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. a jako taková se při stanovení výše určené částky řídí jinými ustanoveními silničního zákona. Předmětem soudního přezkumu tak může být pouze sankce uložená až konečným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019.
35. Pro přezkum výše sankce uložené v přestupkovém řízení platí, že „soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud

podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená.

Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36)

36. Soud tedy v rámci své kompetence dle § 78 odst. 2 s.ř.s. může v případě, že žalobce navrhne postup pro přezkoumání přiměřenosti uložené sankce a jsou splněny i další zákonné náležitosti, upustit od uložení sankce nebo ji snížit v mezích zákonem dovolených. Ve zde projednávaném případě však nelze ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. postupovat, a to především z důvodu, že žalobce postup dle § 78 odst. 2 s.ř.s. nenavrl a nepřiměřenost uložené sankce netvrdil, a to nejspíše z toho důvodu, že žalobci byla udělena sankce na samé spodní hranici zákonné sazby, tudíž jistě nelze bez uvedení závažného důvodu hovořit o nepřiměřené sankci. Žalobce v žalobě uvedl pouze polemiku nad rozdílem výše sankce vyměřené ve výzvě ze dne 30. 10. 2017 a výše sankce vyměřené v konečném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019. Jak již ale krajský soud uvedl, dotčená výzva nemůže být předmětem soudního přezkumu. Krajský soud tuto výzvu posuzuje pouze jako další podklad správního rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu tak může být pouze sankce uložená až konečným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 3. 2019, kterou správní orgán I. stupně dle hodnocení krajského soudu dostatečným způsobem odůvodnil na str. 7 svého rozhodnutí. V této pasáži svého odůvodnění správní orgán I. stupně vzal v úvahu veškeré známé skutečnosti, zohlednil také hodnocení povahy a závažnosti přestupku, na základě čehož stanovil sankci na samé dolní hranici zákonné sazby (žalobci hrozila dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 500,- Kč až 5 000,- Kč). Krajský soud tedy v obecné rovině přezkoumal výši uložené sankce, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení a je tedy zcela nadbytečné se hlouběji zbývat účelovou polemikou žalobce.

37. Jelikož žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 15. července 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce